

## POSTANOWIENIE

25 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 25 marca 2025 r. w Warszawie  
w sprawie ze skargi K.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie  
z 26 czerwca 2023 r., V Ca 3026/22,  
wydanego w sprawie z powództwa K.K.

przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń na Życie spółce akcyjnej [...] w W., KRS:  
[...]

o zapłatę,

**1. odrzuca skargę;**

**2. zasądza od skarżącego na rzecz [...] Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie Spółka Akcyjna [...] w W., tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego, kwotę 1 350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł z odsetkami wynikającymi z art. 98 §1<sup>1</sup> k.p.c. za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z 20 czerwca 2022 r., oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 7.697,47 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 29 września 2021 r. do dnia zapłaty (punkt

1) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł z tytułu kosztów postępowania w instancji odwoławczej (punkt 2).

Powód wywiódł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 czerwca 2023 r., zaskarżając go w całości. Wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z: art. 385<sup>1</sup> § 1 w związku z art. 22<sup>1</sup> k.c., art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. oraz art. 385<sup>2</sup> k.c., i jako podstawy skargi powołał naruszenie tych przepisów. Wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Wyjaśnił również, że nie przysługiwała mu skarga kasacyjna, a uprawdopodobniając szkodę, stwierdził, iż poniósł szkodę, której istota polega na zamknięciu drogi sądowej do zasądzenia kwoty 7.697,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 29 września 2021 r. do dnia zapłaty, stanowiącej nienależnie zatrzymaną przez pozwanego kwotę, jak również na poniesieniu kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego (2317 zł) i odwoławczego (900 zł). Dodatkowo został zobowiązany do zapłaty pozwanej kwoty 2 717 zł z tytułu kosztów procesu za dwie instancje (1 817 zł za pierwszą instancję i 900 zł za drugą instancję). Tym samym, zdaniem skarżącego, wymierna szkoda istnieje już w chwili wnoszenia skargi i należy przyjąć, że uprawdopodobnił wyrządzenie szkody na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia.

W uzupełnieniu skargi zawartym w piśmie z 19 stycznia 2024 r. skarżący domagał się przeprowadzenia dowodu w postaci przelewu z 4 stycznia 2021 r. na fakt uiszczenia przez powoda kosztów procesu za obie instancje na rzecz pozwanej. Ponadto w uzasadnieniu tego pisma przedstawił argumentację na poparcie tezy o braku możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w zakresie kosztów procesu, braku możliwości - ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia - wniesienia skargi kasacyjnej, braku przesłanek do wznowienia postępowania, zarówno z przyczyn nieważności, jak i przyczyn restytucyjnych oraz braku przesłanek do wniesienia skargi nadzwyczajnej, a także podniósł, że nie będzie miał możliwości wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego. Przedstawił również argumentację dotyczącą uprawdopodobnienia poniesienia szkody.

W odpowiedzi na skargę oraz pismo złożone w jej uzupełnieniu pozwany domagał się jej odrzucenia.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Stosownie do art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. muszą być przytoczone odrębnie i samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.), co skutkuje jej odrzuceniem.

Dla wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c.), nie wystarczy stwierdzenie, iż ze względu na wartość przedmiotu sporu skarżącemu nie przysługiwała skarga kasacyjna. Niezbędne bowiem jest także zamieszczenie w skardze wyodrębnionego wyводу prawnego, z uwzględnieniem katalogu możliwych środków prawnych służących wzruszaniu orzeczeń sądowych i powołaniem właściwych przepisów. Skarżący powinien zatem wyjaśnić m.in., że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem - w świetle przepisów art. 399-416<sup>1</sup> k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj

zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania (zob. np. niepubl. postanowienia Sądu Najwyższego z 29 lutego 2024 r., I CNP 22/23; z 18 października 2017 r., I BP 13/16; z 28 października 2005 r., V CNP 6/05; z 28 października 2005 r., V CNP 13/05).

Braki w zakresie wymogów konstrukcyjnych nie podlegają uzupełnieniu, a skarga nimi dotknięta podlega odrzuceniu *a limine*. Uzupełnienie przez skarżącego w piśmie z 19 stycznia 2024 r. braku konstrukcyjnego z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. nie mogło być więc skuteczne, pismo to zaś samo przez się - bez pierwotnie wniesionej skargi - nie mogło zostać potraktowane jako nowa skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Na marginesie nadmienić wypada, że koszty procesu i koszty sądowe, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone lub wyegzekwowane, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., a ponadto szkoda powinna zostać uprawdopodobniona w dacie wniesienia skargi, co oznacza, że już wówczas powinna istnieć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 sierpnia 2023 r., I CNP 154/22, niepubl.; z 4 stycznia 2019 r., IV CNP 27/18, niepubl.; z 20 maja 2014 r., V CNP 61/13, niepubl.; z 27 marca 2015 r., I CNP 43/14, niepubl.; z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223; z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, niepubl.; z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, Nr 9, poz. 153).

Z tych względów, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 w zw. z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

(K.L.)

[a.ł]

